

23 Μαΐου 2017

«Δίδου ημίν εκτυπώτερον, σου μετασχείν, εν τη ανεσπέρω ημέρα της βασιλείας σου»

/ [Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=159461>]

Πάτερ απορώ πώς εσείς που γνωρίσατε ένα τόσο άγιο άνθρωπο πέσατε σ' αυτό το πάθος της οινοποσίας. Η προσευχή δεν σας προστάτεψε δεν σας βοήθησε να γλιτώσετε από τον πειρασμό αυτόν;

Ευάγγελε μην ξεχνάς το «αρκεί σοι η χάρις μου» του Παύλου.

Ξέρετε με σκανδάλισε στην αρχή τουλάχιστον το θέμα σας.

Σε σκανδάλισε ή σε φόβισε για το ευόλισθον της φύσεώς μας; Είσαι αυτάρκης στην νομιζόμενη σου καθαρότητα και φοβάσαι μήπως την χάσεις, μήπως κάνεις κάποιο

λάθος και χάσεις την καλή γνώμη για τον εαυτό σου και για τους άλλους. Σε νοιάζει τι θα πει ο κόσμος. Αδελφέ μου και φίλε μου η νεότητά σου είναι κακός σύμβουλος όπως και σε μένα κάποτε. Η πείρα του βίου και η συναντίληψη της χάριτος με έπεισε ότι όποιος και αν είμαι ό,τι και αν κάνω είμαι δεμένος με τον Χριστό και φωνάζω ελέησόν με ο Θεός, ελέησόν με Κύριε ως οίδας και ως θέλεις ελέησόν με. Και λέω μέσα μου όλοι σώζονται εγώ κολάζομαι. Ελπίζω στον Χριστό και στην Παναγία. Ελπίζω στο έλεος του Θεού που χαρίζει τον παράδεισο σ' αυτούς που πιστεύουν ότι είναι ανάξιοι του παραδείσου.

Και πάλι ο αδυσώπητος χρόνος τελειώνει.

Πάτερ θέλετε να σας φέρω κάτι στην επόμενη συνάντησή μας;

Ναι θέλω κάτι επειδή έχω τέσσερα παιδάκια στην πατρίδα και τα έχω επιθυμήσει. Φέρε μου σε παρακαλώ ένα μικρό παιδάκι και φώναξέ με να βγω στο παράθυρο από τα κάγκελα να το δω να δω τα ματάκια του να παρηγορηθώ.

Βρήκα τον μικρό μου βαπτισμένο Σωτήριο τον πήρα αγκαλιά, πέρασα την πόρτα και σταθήκαμε κάτω από τα σίδερα.

Π. Νικόλαε, π. Νικόλαε, ήρθαμε. Πρόβαλε η φιγούρα του πίσω από τα σίδερα άπλωσε τα χέρια του από ψηλά μας κοίταζε, μας χαμογελούσε, μιλάγαμε από εκεί. Χάρηκε, θυμήθηκε τα δικά του, απλώθηκε η νοσταλγία. Δεν ήταν πίκρα ήταν μία νοσταλγία για τον παράδεισό μας. Μας ευλόγησε και αποχωρήσαμε. Ποιος είναι πλούσιος, Λωξάνδρα μου, εν τω ολίγω αναπαυόμενος, τζόγια μου ...; Πάτερ, η Αμερική φημίζεται για τα αποτοξινωτικά της κέντρα, πώς ήρθατε σ' αυτές τις άθλιες συνθήκες.

Ευάγγελε πριν πολλούς μήνες προκηρύχτηκε μια θέση στο πανεπιστήμιο της Αθήνας παλαμικών σπουδών. Ήρθα λοιπόν κι εγώ αφού πήρα την άδεια από το πανεπιστήμιό μου στο Χάρβαρντ να βάλω τα χαρτιά μου γι' αυτή την έδρα. Οι μήνες περνούν δεν γινόταν τίποτα. Καθηγητικές ίντριγκες, συνεδριάσεις επί συνεδριάσεων, τίποτα. Την έδρα μου στο Χάρβαρντ την είχε πριν από μένα ο Γεώργιος Φλωρόφσκι. Αυτός είναι ένας μεγάλος Θεολόγος και πραγματικός φιλέλληνας και είναι ο γέροντάς μου.

Από έκπληξη σε έκπληξη.

Γέροντάς σας αυτός ο μέγας;

Ναι και είναι πραγματικά μεγάλος πνευματικός Θεολόγος και σημειοφόρος άνθρωπος θυσίας. Σπουδαγμένος και στην ποιμαντική Ψυχιατρική και στην

ψυχολογική αντιμετώπιση των εθισμένων χρηστών σε ουσίες και ποτό. Αλλά όλα αυτά τα ασκούσε με απέραντη αγάπη και υπομονή. Για να κατανοήσεις το μέγεθος του ανδρός θα σου πω μία ιστορία στην οποία ήμουν μάρτυρας της θαυμαστής θεραπείας ενός εφήβου. Μια οικογένεια έφερε το παιδί της 18 ετών που έπασχε από ηβηφρενία. Η κατάσταση ήταν δύσκολη αθεράπευτη σχεδόν τον παρακάλεσαν να τον δεχτεί να τον αναλάβει. Πράγματι τον πήρε σε ένα σπίτι στην εξοχή που είχε πολλά στρέμματα, με σημύδες ένα μεγάλο αγρόκτημα. Μπήκαν μέσα οι δυο τους, το αγρίμι και ο π. Γεώργιος και έκλεισαν την βαριά πόρτα. Μετά τρεις μέρες παρέδωσε το παιδί υγιές και σώφρον στους γονείς. Το παιδί αυτό σπούδασε και είναι υγιής έκτοτε και μάλιστα τώρα είναι και επίσκοπος της Εκκλησίας μας. Όταν τον ρώτησα π. Γεώργιε πώς έγινε αυτό μου είπε ότι πήρε το παιδί και του είπε: «παιδί μου εγώ θα καθίσω σ' αυτήν την σημύδα. Όλος ο χώρος είναι δικός σου, κάνε ό,τι θέλεις και όταν θέλεις έλα να μιλάμε.» Τρεις μέρες και τρεις νύχτες έκανε ό,τι ήθελε. Κατέστρεψε το ψυγείο, την βιβλιοθήκη μου, τα λουλούδια και όποτε ήθελε με πλησίαζε και μιλάγαμε. Εγώ καθόμουν στις σημύδας τον κορμό και περίμενα χωρίς να ταράζομαι για ό,τι γινόταν, τρεις μέρες εκεί δεν σηκώθηκα, δεν έφαγα, δεν ήπια νερό. Την τρίτη ημέρα ήρθε το παιδί γαλήνιο μου φίλησε το χέρι, με σήκωσε, με βοήθησε να περπατήσω γιατί ήμουν σαν πεθαμένος, ανοίξαμε την πόρτα και τον παρέδωσα στους γονείς του. Ιματισμένο και σωφρονούντα. Πάτερ Γεώργιε, και τρεις ημέρες πώς κάνατε τις στοιχειώδεις ανάγκες σας; Τα έκανα πάνω μου δεν μετακινήθηκα καθόλου, ήθελα να δώσω μία θυσία γι' αυτόν στο Θεό, την υπομονή μου, την κατάργηση των συμβατικών καθημερινών πρακτικών. Δεν είναι τίποτα, ο Θεός μου χάρισε υγιή τον άνθρωπο και δι' αυτού μου χάρισε και γεύση της Βασιλείας του. Τέτοιος άνθρωπος ήταν αυτός, αληθής Θεολόγος, άνθρωπος της Λειτουργίας αλλά και πέρα απ' αυτήν. Πάντα έλεγε: δίδου ημίν εκτυπώτερον, σου μετασχείν, εν τη ανεσπέρω ημέρα της βασιλείας σου.

(συνεχίζεται)